

REMISSVAR

2023-03-22

Finansdepartementet

Fi2022/03407

En ny lag om stöd vid korttidsarbete – ett mer förutsägbart, förenklat och stärkt regelverk

Småföretagarnas Riksförbund är ett förbund av småföretagare för småföretagare och har som syfte att påverka politiska beslut för att göra det tryggt, enkelt och lönsamt att driva företag. Förbundets näringspolitiska program inrymmer förslag på vad som behöver förändras och förbättras för att stärka företagsklimatet för mikro- och småföretag på ett nationellt plan.

Småföretagarnas Riksförbunds medlemsföretag tvingas dessvärre inta en starkt kritisk hållning till delar av utredningens påståenden, slutsatser och förslag. Orsakerna bakom detta är bl. a.

- Utredningen tar inte tillräcklig hänsyn varken till småföretagens situation i allmänhet eller till de mindre familjeföretagens förutsättningar.
- Våra synpunkter baseras på våra medlemsföretags erfarenheter av pandemin och de stödsystem som introducerades då.
- Enligt vår mening fokuserar utredningen i alltför hög grad på aspekter kopplade till offentlig sektor och stödprogrammen medan de mindre företagens perspektiv ägnas mindre uppmärksamhet.

Möjligen har utredningens sammansättning bidragit till detta eftersom näringslivet väsentligen förefaller ha representerats av intressen knutna till storföretag inom den kollektivavtalsreglerade delen av näringslivet och då främst industrin.

Utredningen visar t.ex. sin misstro mot demokrati och politik genom formuleringen *Kommittén anser att de befogenheter som regeringen ges behöver vara väl avvägda och inte innefatta allt för stora möjligheter att avsevärt öka kostnaderna av systemet.* Det är väl fortfarande regeringen som ansvarar för statens finanser?

Överförmyndarattityden framgår också av formuleringar som att *risk med stödet är att det kan leda till att en nödvändig strukturomvandling hämmas genom att stöd lämnas till företag*

med problem av strukturell karaktär. Vem eller vilka ska göra denna analys under perioder med stora svårigheter?

Vid beskrivning av kostnadsfördelning vid korttidsarbete föreslås staten stå för 30 % oberoende av företagsstorlek eller bransch, samt hur dessa påverkats av eventuella restriktioner. För arbetsgivare minskar de totala lönekostnaderna vid korttidsarbete, men kostnaden per timme ökar. Utredningen tolkar detta som *Eftersom kostnaderna per arbetad timme ökar blir korttidsarbete en form av investering för företagen*. Varifrån denna "insikt" om vad som räknas som ett företags investering framgår inte.

"Småföretag" nämns inte över huvud taget i utredningen, även om "små och medelstora företag" nämns 2 gånger, "överleva" finns på 3 ställen, men "missbrukas" förekommer vid 12 tillfällen, "överutnyttja" anges på 32 ställen och fängelse på 38 ställen. Hela utredningen och dess förslag verkar ha haft inriktningen att minska kostnader för staten i stället för att få samhällets företag att överleva en tillfällig kris. De små arbetsgivarna, vilka är flest i landet, föreslås tyvärr lämnas åt sitt öde. När man skriver om att *kostnaderna för systemet blir sannolikt lägre och mer förutsägbara*, så menar man inte för de små arbetsgivarna utan för staten.

Syftet med stödet är att stötta långsiktigt livskraftiga arbetsgivare med ett tillfälligt och betydande behov av arbetstidsminskning. Den beskrivningen låter ju utmärkt, men sedan kommer man till tolkningar av *långsiktigt, livskraftiga, tillfälligt, betydande* och *behov*. Läger man till behoven av kontroll och *incitament i systemet som motverkar ett överutnyttjande*, så blir det en utredning på 562 sidor plus en delrapport på 316 sidor. I huvudsak är "kommitténs" förslag lika med det öppna systemet för korttidsarbete under covid-pandemins restriktioner. Tyvärr har kommittén även lagt in förutsättningen *Systemet är dock inte tänkt att omfatta alla arbetstigare*, oklart varför eller vilka man avser inte ska omfattas.

Kommittén vill justera syftet med stödet till **att stötta arbetsgivare som har brist på arbete i verksamheten och till följd av detta ett behov av införa korttidsarbete för att minska lönekostnaderna**. Utredningens skrivning *Stödet är avsett att bevara produktiva och mer långsiktiga matchningar på arbetsmarknaden* visar att man inte håller de ursprungliga syftet särskilt högt, utan vill lägga in andra bedömningar i regelverket. Stödets syfte är att stödja arbetsgivare i svårigheter de inte kan rå för och är inte avsett för Arbetsförmedlingens matchningsuppdrag. En lags syfte måste hållas i fokus.

Trots att *Utgångspunkten är att stöd lämnas för alla anställda, oavsett anställningsform*, så vill man ändå inte att alla ska kunna få del av detta. Avsikten med stödet (vilket kan jämföras med stödets syfte) anges vara *att bevara arbetstillfällen för redan anställda*. Man tillför ytterligare en grupp som bör diskrimineras, och det är arbetsgivarens familj. *Begreppet familj ges en vidsträckt tolkning*, vars syfte uppges vara för att stödet inte ska kunna missbrukas. Att misstänkliggöras och bestraffas bara av släktskap (i det här fallet även *avlägsna släktingar*) kan inte utgöra grund i en rättsstat!

Förutsättningar för att arbetsgivare ska "beviljas godkännande för stöd" är (kursiveringarna är som i kommitténs förslag):

- Behovet av arbetstidsminskning ska vara *betydande*.
- Behovet av arbetstidsminskning ska vara *tillfälligt*,

- Behovet av arbetstidsminskning ska ha orsakats av *ekonomiska svårigheter utom arbetsgivarens kontroll*.
- Behovet av arbetstidsminskning *ska inte rimligen ha kunnat förutses eller undvikas*.

Dessa förutsättningar kan till förstone upplevas naturliga, men för att förstå dem rätt måste man studera vad varje del av punkterna innebär. Med betydande (som de senare tolkar som allvarliga ekonomiska svårigheter) innebär minst 20 % arbetstidsminskning för 1/3 av arbetstagarna. Inom små företag, i synnerhet inom tjänstesektorn, finns i allmänhet en specialisering inom olika områden, vilket kan innebära stora praktiska problem. I den lilla reklambyrån har varje medarbetare sin specialistkompetens, och då kan man inte permittera den vars kompetens efterfrågas för ett specifikt uppdrag. Det gäller att få så stor del av verksamheten som möjligt att fungera, i synnerhet under ansträngda perioder. Möjligheten till att *särskilt utveckla varför svårigheterna ändå ska betraktas som tillräckligt allvarliga* är en utmärkt anpassning, men den får inte vara ett undantag som Skatteverket kan negligera. Att arbetsgivare ska bevisa hur *den externa händelsen utgör en ekonomisk svårighet som orsakar ett betydande behov av arbetstidsminskning* kan ju låta rimligt, men denna bevisbörda riskerar att diskvalificera många mindre arbetsgivare, i synnerhet om bevisbördan blir tungrodd. Trots detta föreslår utredningen att *Skatteverket ska således, enligt kommitténs förslag, inte längre pröva om arbetsgivaren har allvarliga ekonomiska svårigheter*. Något hinder för vinstutdelningar uppges inte finnas i jämförelseländernas system.

Att svårigheterna ska vara tillfälliga tolkas som att *endast arbetsgivare som har en hållbar trendmässig utveckling kan sägas ha tillfälliga svårigheter*. För nystartade företag ska *antaganden och prognoser* föreslås utgöra underlag. För alla som startat företag finns kunskapen om att det i många fall tar flera år av förluster innan verksamheter bär sig. Ju snabbare expansion desto längre brukar man få dras med röda siffror. Här kan det verkligen handla om *långsiktigt livskraftiga arbetsgivare*, vilka har haft otur att starta innan "något oförutsett inträffat". Detta är en kunskap som måste förtydligas i underlaget till lagstiftningen.

Med att arbetstidsminskningen skulle ha kunnat undvikas, tolkas av utredningen som att *t.ex. konsulter, inhyrd personal eller tillfälligt anställd personal ska sparkas ut*. Dock har man skapat ett litet utrymme genom *Bedömningen får göras i varje enskilt fall utifrån förhållandena hos den aktuella arbetsgivaren*. Det är bra men för mindre företag måste det vara grunden, eftersom småföretagare inte minskar personalens arbetstid eller sparkar sin personal utan vidare. Att stödet endast ska röra "verksamhetskritiska arbetstagare" kan möjligen också skapa risk för godtycke och svår bevisbörda. För de mindre företagen är ju all personal i regel verksamhetskritisk.

Nu finns regler om att för att kvalificera sig till stöd ska arbetsgivaren först ha använt alla *tillgängliga åtgärder för att minska kostnaden för arbetskraft*. Detta föreslås tas bort, vilket är bra, men att motivet är att regeln *framför allt försvårar prövningen för Skatteverket*, känns märkligt. Stöd till korttidsarbete är väl inte till för Skatteverket utan för *att stötta långsiktigt livskraftiga arbetsgivare*? Däremot vill man ha någon form av belägg för att arbetsgivaren försökt anpassa sig till förändringen (trots att den ska ligga utanför arbetsgivarens kontroll...). Genom formuleringen *Vad som kan krävas av arbetsgivaren i termer av omställning får avgöras i det enskilda fallet* minskar det förutsebara i förslaget.

Små arbetsgivare i allmänhet och service-branscher i synnerhet ska inte kunna använda stödet. Utredningen beskriver detta som *Stödet ska således tillförsäkra att industriföretagen,*

som är betydande för den svenska ekonomin, får bättre möjligheter att klara tillfälligt minskad efterfrågan, i stället för att säga upp personal. Om man menar allvar med att stödet ska fungera under olika typer av kriser som kan uppstå så måste också små- och medelstora arbetsgivare utanför industrin kunna få medverka. I det moderna industrisamhället har mindre tjänsteföretag ofta en viktig operativ roll i större industriföretag, det kan vara företag inom IT, transport, tekniska tjänster osv. Det finns ingen som helst anledning att utesluta dessa med argumentet att de skulle vara mindre viktiga för landets ekonomi,

Preliminärt stöd ska kunna betalas ut (sedan företaget kvalificerat sig för stöd), men här behåller man en hel del undantag fortfarande. Redlighet ska kontrolleras av Skatteverket för arbetsgivare, delägare o.s.v. Därefter ska familjemedlemmar uteslutas. Dessutom ska endast arbetstagare som arbetsgivaren betalat arbetsgivaravgift få räknas med, och det gäller för både för jämförelse- som stödmånaden. Ibland är Försäkringskassan inblandad genom sjukskrivning eller vård av barn, perioder då arbetsgivaren inte betalar arbetsgivaravgift och heller inte får information om förhållandena från Försäkringskassan. Preliminärt stöd föreslås kunna betalas ut först efter stödmånadens utgång (oklart hur länge efter stödmånadens utgång). Den likviditetsförstärkning, vilket i synnerhet de mindre arbetsgivarna hade nytta av under pandemin, ska alltså inte gälla längre.

Varför man har olika tidsramar för myndigheter och arbetsgivare är oklart. När det gäller Skatteverket anges att de ska betala ut stöd *så snabbt som möjligt*, men för arbetsgivare gäller att de är skyldiga att *omgående* anmäla eventuella felaktigheter i sina redovisningar.

Utifrån erfarenheterna av pandemi-restriktioner kan man konstatera att tillfälligt anställda liksom verksamheter av säsongskaraktär och snabbväxande företag missgynnats av systemet. Även dessa grupper borde kunna få ingå. För tillfälligt anställda skulle man t.ex. kunna använda jämförelsemånadens (som man kan välja själv som arbetsgivare, eftersom olika månader har olika omsättning för de flesta tjänsteföretag) lönekostnader med stödmånadens lönekostnader utan att använda person- eller samordningsnummer. Det viktiga borde vara den totala lönekostnaden. Genom att välja jämförelsemånad kommer även säsongfluktuationer att kunna räknas med. När det gäller snabbväxande företag måste tolkningar vara mer generösa än de här föreslagna reglerna. Man kan observera att utredningens "jämförelseländer" saknas begreppet jämförelsemånad och således har en större tillit till sina privata arbetsgivare. Utredningens motivering av att *Jämförelsemånaden har en stor betydelse för en effektiv kontroll* ger stöd för denna tolkning. Även för övrigt anser utredningen att svenska företag inte behöver samma förutsättningar som konkurrenterna: *Det svenska systemet är således, utifrån det perspektivet, mer administrativt betungande än systemen i jämförelseländerna.*

Ansökan om att bli godkänd för stöd ska hanteras "skyndsamt" av Skatteverket. Några tidsramar anges inte för vad "skyndsamt" ska innebära. När det gäller för arbetsgivare används bestämda tidsgränser, vilket även vore naturligt för Skatteverkets hantering. Utifrån erfarenheterna under pandemin, då Tillväxtverket också skulle handlägga ärenden "skyndsamt", måste det finnas en tidsaspekt för att i synnerhet mindre arbetsgivare ska kunna förlita sig på systemet. Man kan tänka sig att Skatteverket får 5 arbetsdagar på sig för handläggning, därefter ska ansökan räknas som godkänd. Detta baseras på att ansökningsförfarandet måste göras enkelt och förutsebart, för att ansökan ska kunna gå snabbt och ansökande arbetsgivare ska känna sig säkra på att erforderliga uppgifter finns med i ansökan.

Både preliminärt och slutligt stöd ska ske via kreditering på arbetsgivarens skattekonto. *Utbetalning kan bli aktuellt först om det efter en avstämning på skattekontot finns ett överskott på detsamma*, vilket i praktiken innebär att det blir ytterligare fördröjning innan stödet faktiskt betalas ut. Ett av de stora problemen, för i synnerhet mindre arbetsgivare under pandemin, var att det tog så lång tid för stöd att betalas ut. Arbetsgivaren fick alltså ligga ute med statens andel under så lång tid att man ibland inte klarade av det utan blev tvungna att säga upp personal helt i onödan. Vid tillfällen då för högt stöd betalats ut, så ska detta inte återföras till skattekontot, utan till ett *särskilt konto för återbetalning*. Man kan även observera att efter att preliminärt stöd beviljats, så föreslås att avstämning ska göras till Skatteverket. I förslaget anges ju att bara de som var anställda under jämförelsemånaden ska kunna få delta under stödmånaden, vilket innebär att den individuellt redovisade arbetsgivaravgiften borde räcka. Skatteverket kan lägga in en "egen flik" i arbetsgivardeklarationen för att kunna använda vid korttidsarbete.

Huvudprincip enligt förslaget är att korttidsarbete ska beslutas i centrala kollektivavtal. Därmed binds både medlemmar och icke-medlemmar till överenskommelsen. Trots att man konstaterar att *Regeringen har bedömt att den praktiska tillämpningen av korttidsarbete ska bestämmas lokalt för att detta ska kunna anpassas till verksamheten*. För de arbetsgivare som inte har kollektivavtal ska även fortsättningsvis gälla att minst 70 % av arbetstagarna på en driftsenhet ska delta i korttidsarbete. I motsats till när det finns kollektivavtal så ska *arbetstids- och löneminskning som har avtalats [ska] vara densamma för alla deltagande arbetstagare inom driftsenheten*. Detta är givetvis inte acceptabelt ur ett småföretagsperspektiv och bekräftar vårt inledande påstående om att utredningens förslag tydligt speglar utredningens sammansättning.

Genom att kunna sluta lokala överenskommelser får man en lokalt verklighetsförankrad anpassning. I dessa fall kunde man tänka sig att staten skulle kunna hjälpa till med ett förslag till avtal för den lokale arbetsgivaren. Man föreslår dock att *begreppet lokal part ersätts av begreppet lokal arbetstagarorganisation*. Trots att de anger att detta inte ska betyda någon förändring i sak, så skapar det onödigt krångel och risk för konflikter, i synnerhet för de mindre arbetsgivarna utan någon medarbetare med facklig anslutning.

Arbetstidsminskning ska endast kunna genomföras med 20, 40 eller 60 %. Varför dessa fasta gränser ska gälla utvecklas inte särskilt väl, men man borde naturligtvis kunna genomföra upp till 100 % arbetstidsminskning om det finns uppenbara behov av detta. Det faktiska behovet av arbetstidsminskning borde kunna användas och inte någon regel om att man ska överskrida någon av gränserna. Man anger t.ex. att 19 % arbetstidsminskning inte räknas som någon arbetstidsminskning alls, vilket blir alltför stelbent och oproportionerligt. Varje arbetsgivare bör väl genomföra den absolut lägsta arbetstidsminskningen som är möjlig?

Under pandemi-restriktionerna var det relativt få som deltog i kompetensinsatser. Syftet med kompetensinsatser uppges vara *att höja eller validera kompetensen hos en arbetstagare*. Vad arbetsgivaren kan behöva kanske ska få större betydelse ifall man menar allvar med att kompetensinsatser behöver användas? Något förskott för kompetensinsatser föreslås inte längre, med motivering att det ska underlätta för Skatteverkets hantering. Här borde man tagit större hänsyn till de mindre arbetsgivarnas behov vid en period med stora ekonomiska problem.

Trots att man i delbetänkandet SOU 2022:30 insåg att de minsta företagen drabbades hårdast (*Problematiken i tillämpningen och med ändrade förutsättningar för stödet har i större utsträckning drabbat små företag med sämre likviditet, eftersom företagen under en längre tid fått bära de ekonomiska riskerna med stödet*), så har man negligerat detta i sitt förslag till ny lagstiftning. Man konstaterar även att *företag utan anställda inte har haft samma möjlighet till överlevnad under pandemin är ett samhällsekonomiskt problem*, men utan att nämna frågan i sina lagförslag. Man anger t.ex. att det inte ska vara möjligt att få stöd i förhand, trots erfarenheterna av systemet under pandemi-restriktionernas med mycket långsamma handläggningar.

I underlaget till detta förslag konstaterar man att *Delar av regelverket medförde svårigheter för branscher med hög personalomsättning att tillgodogöra sig stödet* (SOU 2022:30). Här konstaterade man även att många företag under senare delen av pandemi-restriktionerna i första hand belånade sina skattekonton, d.v.s. skaffade sig skatteskulder. Trots denna insikt anser man att *arbetsgivarens redbarhet* ska undersökas och att man inte ska kunna kvalificera sig till stöd om man har *skatte- och avgiftsskulder* (även småskulder kan överlämnas till Kronofogden). Att återigen bygga ett system som missgynnar företag med stor personalomsättning kommer att bli förödande, i synnerhet när motivet för detta är att det ska underlätta Skatteverkets kontroller. Utredningens verklighetsförankring sviktar när man anger *Att en verksamhet har en hög personalomsättning kan också vara ett tecken på att anställda vid verksamheten har en generell kompetens och att det finns goda möjligheter att anställa personal*. Här borde man studera syftet med regelverket.

Att ta bort regeln om revisorsintyg är bra. Det är en god anpassning till den verklighet många småföretag lever i, eftersom de inte har eller behöver ha någon revisor. Grunden för detta verkar vara att Tillväxtverket ansåg nyttan av revisorsintyg under pandemin vara begränsad.

Skatteverket ska kunna genomföra oanmälda kontrollbesök hos arbetsgivare som ansökt om stöd. Här gäller att *en person som utför eller kan antas utföra arbetsuppgifter i verksamheten styrker sin identitet*. Hur detta ska gå till framgår inte, men det blir ju en märklig ordning om man tvingas ta med passet till sin ordinarie arbetsplats. Till saken hör dessutom att Tillväxtverket endast genomförde 2 kontrollbesök under pandemi-restriktionernas korttidsarbete, med hänvisning till just de restriktioner som medförde problem för arbetsgivarna.

Av utredningens förslag om att lagen ska innehålla 10 kapitel, så kan man konstatera att ett kapitel gäller *Utredning och kontroll* (7 kap) och ett kapitel *Straffbestämmelser* (10 kap). Dessa kapitel utgör ett stort utrymme i utredningens förslagsdel. Trots att riskerna anses minska genom att *Företrädaransvar ger ett kraftfullt incitament till ett företags företrädare att låta bli att lämna felaktiga uppgifter vid en ansökan om stöd enligt den nya lagen*, så tillkommer en olika hot. Dock anger man att det *krävs att Skatteverket kan styrka att företrädaren agerat uppsåtligt eller grovt oaktsamt avseende vissa angivna handlingar*, vilket är bra. "Risken" för att använda stödet framgår i alla fall genom att *Straffet för brott av normalgraden ska vara fängelse i högst två år*. Utredningen förtydligar sig genom att skriva *Med oriktig uppgift avses inte endast osann uppgift utan även en ofullständig uppgift, dvs. ett partiellt förtigande av sanningen*. Glömska finns uppenbarligen inte med här. Dock är det bra att Skatteverket har ansvar att visa uppsåt med handlingen (eller glömskan?).

I utredningens konsekvensbeskrivning fokuseras på samhällsekonomi och risker för överutnyttjande, med ett relativt kort avsnitt om konsekvenser för företag. Man anger t.ex. att

det är "oundvikligt" med *administrativa kostnader för företag*, men här kunde förslagen vara bättre anpassade till de minsta arbetsgivarna och även försökt uppskatta administrativ tidsåtgång för dessa. Helst borde man naturligtvis beskrivit konsekvenserna extra tydligt för denna grupp av företag och inte bara "gissa" att *ansökningsförfarandet bedömdes uppgå till 43 kronor per anställd och månad*.

I konsekvensbeskrivningen anger utredningen att *Stödet bedöms bidra till ökad konkurrenskraft*, men här menar man ju inte jämfört med konkurrentländer. Underlaget för denna slutsats kommer i stället från idén om att konkurrens kan skapas genom *ökad kontroll som bedöms leda till minskat fusk och missbruk*.

De flesta länderna inom EU har förstått betydelsen av familjeföretag, men i Sverige missgynnas denna grupp för det mesta och i detta förslag ska den gruppen uteslutas från möjligheten till hjälp. Återigen ett exempel på hur utredningens sammansättning färgar utredningens förslag. Sonen till AB Volvos VD kan räknas in i korttidsarbete på Volvo, men dottern till Hassans pizzeria får inte vara med. Trots att familjemedlemmar, inklusive ägarna själva, i allmänhet drar ner på sina egna kostnader innan man minskar personalens ersättningar. Ägare och dess familjemedlemmar minskar sin lön och avstår pensionsavsättningar, men ska inte få ta del av systemet med korttidsarbete. Denna diskriminering måste tas bort! Att motivet till att utesluta familjemedlemmar anges som *kontrollmöjligheterna begränsade* för denna grupp gör det ju ännu mer befängt när man studerar syftet med korttidsarbete. Man kan observera att jämförelseländer som Tyskland, Finland och Storbritannien inte har undantag för familjemedlemmar i sina system.

Stödperioden föreslås vara maximalt 9 månader, trots att jämförelsen med andra länder visar att dessa har förmånligare villkor. Sverige bör ha kortare stödperiod och längre karenstid beroende på att det inte ska riskera att *påverka lönebildningen genom att anställda ställer kompensatoriska lönekrav*. Detta argument måste väl ligga långt ifrån vad syftet med lagen är? Det tyska systemet saknar karenstid mellan stödperioder, men här föreslås en karenstid på 12 månader *för att minska risken för att stödet överutnyttjas*. Hur detta rimmar med syftet är oklart.

Under i vart fall de senaste 30 åren har en majoritet av nya jobb skapats i små- och medelstora företag. Nya och små företag har som regel inte kollektivavtal. Det finns inget som tyder på att dessa grundläggande förutsättningar skulle ändras, så därför måste en lagstiftning om korttidsarbete anpassas efter den verklighet vi befinner oss i. I det tyska systemet under pandemin betalade staten en större andel av arbetskraftskostnaderna till mindre företag, en ordning som också borde kunna fungera i Sverige.

Gör om och gör rätt! Om stödet är avsett vara ett stöd till arbetsgivare som har brist på arbete i verksamheten och till följd av detta ett behov av att införa korttidsarbete för att minska lönekostnaderna vid förhållanden som arbetsgivaren inte råder över, så måste arbetsgivarnas behov stå i fokus. Att i första hand titta på hur ett stödsystem påverkar statsfinanser och hur Skatteverkets hantering och kontroll samt straffbestämmelser ska utformas blir fel utgångspunkt. Utgå från de minsta arbetsgivarnas behov, så kommer även de större arbetsgivarna ha nytta av systemet. Och ha gärna med någon med egen erfarenhet av företagande och som personligen faktiskt fyllt i ansökningar under pandemin.

Avslutningsvis efterlyser vi en analys av de långsiktiga samhällsekonomiska konsekvenserna av brister i ett stödsystem av det slag som utredningen behandlar. Utredningen tycks främst

uppehålla sig vid ett kortsiktigt budgetperspektiv där formuleringar som denna är typiska: ”I uppdraget ingår också att utreda frågan om det finns behov av en förändrad och förstärkt reglering för att förhindra felaktiga utbetalningar och missbruk samt se över möjligheten att införa särskilda straffbestämmelser.”

En ökad medvetenhet om samhällets långsiktiga behov av ekonomisk stabilitet där ett livskraftigt näringsliv utgör grunden borde vara ett tydligt formulerat samhällsintresse.

En annan reflektion vi gör är att det uppenbarligen finns ett samband mellan antal sidor en offentlig utredning presterar och krångel-Sverige. Utredningen tvingas ta hänsyn faktorer som är relaterade till en långtgående överbyråkratisering av arbetsmarknad och socialsystem.

Med vänlig hälsning

Peter Thörn
Förbundsordförande

Sten Lindgren
Förbundssekreterare